LANDSKAPSSTYRELSENS FRAMSTÄLLNING
till Landstinget med förslag till landskapslag om tillämpning i landskapet Åland av vissa riksförfattningar rörande produktsäkerhet.

Allmän motivering

Behovet av lagstiftning

De bruks- och kapitalvaror som är allmänt tillgängliga i handeln tillkommer vanligen genom industriell massproduktion och kan vara tekniskt avancerade eller innehålla olika kemiska beståndsdelar. Eftersom produkterna därtill ofta har förpackats av tillverkaren för försäljning i detaljhandeln minskar konsumenternas möjligheter att undersöka varan vid inköpet. Avsaknad av tillräckliga kunskaper för att kunna uppskatta de risker som finns vid normal användning eller sedvanligt innehav av komplicerade produkter kan innebära fara för innehavarens hälsa och egendom. Till följd av fel eller försummelser samt brist på information vid inköpet kan härvid s.k. produktskador inträffa. Med produktskada avses sådana person- eller sakskador som uppkommit då produkten använts eller innehafts, med undantag av de skador som förorsakats på själva produkten.

Produktskador kan förhindras genom tillräckligt effektiv kvalitetskontroll i tillverkningsskedet samt genom att säkerheten hos de produkter som kan överlåtas i näringsverksamhet regelbundet granskas. Hittills har ett flertal särskilda författningar i detta avseende med varierande syftemål utfärdats i landskapet. Det saknas emellertid lagstiftning som allmänt skulle förebygga risken för att konsumtionsvaror som kan förorsaka person- och sakskador når konsumenterna.

Bestämmelser om livsmedel och vissa andra vanliga konsumtionsvaror ingår för närvarande i livsmedelslagstiftningen (landskapslagen angående tillämpning i landskapet Åland av vissa riksförfattningar rörande livsmedel 43/77). Trots att lagstiftningen i sig är omfattande finns det ett stort antal produkter som den inte täcker. Den kontroll som förutsätts i livsmedelslagstiftningen gör det heller inte möjligt att förebygga skador som produkter kan förorsaka på egendom, eftersom där enbart förebyggs hälsorisker. Annan lagstiftning som strävar till en förbättrad produktsäkerhet gäller likaså enbart vissa produkter och produkttyper som elförnödenheter (ellag för landskapet Åland 38/82) och tobaksprodukter (landskapslagen om åtgärder för begränsning av tobaksrökning 52/78), eller vissa egenskaper hos en produkt som

giftighet och miljöfarlighet hos bekämpningsmedel (landskapslagen angående tillämpning i landskapet Åland av vissa riksförfattningar rörande bekämpningsmedel 20/82) samt explosivitet i fråga om explosionsfarliga ämnen (landskapslagen om tillämpning av vissa i riket gällande författningar rörande explosionsfarliga ämnen 12/71). Produktsäkerhet i vid bemärkelse omfattar även bestämmelserna om byggnadsverksamhet (byggnadslag för landskapet Åland 61/79), renhållning (landskapslagen om renhållning 3/81) och hälsovård (landskapslagen och landskapsförordningen om hälsovården 36/67, 63/73). Där förebyggs dock enbart i begränsad utsträckning sådana hälso- och säkerhetsrisker som privatpersoner kan utsättas för i sin närmiljö.

Eftersom den landskapslagstiftning som gäller för närvarande utöver den som rör livsmedel innehåller få normer som reglerar produktsäkerhet och eftersom utbudet av kapitalvaror och andra konsumtionsvaror är stort, bör lagstiftningsåtgärder vidtas i syfte att sörja för att skadebringande produkter inte hålls till handa.

Valet av blankettlag

I riket har nyligen antagits en allmän lag om produktsäkerhet (FFS 914/86). Lagen träder i kraft den 1 maj 1987. Vid samma tidpunkt träder även en förordning om uppgifter om konsumtionsvaror (FFS 97/87) och en förordning om provtagning i vissa fall (FFS 98/87) i kraft.

Eftersom området för produktsäkerhet, beroende av vilka slag av produkter det rör sig om, gäller angelägenheter om vilka såväl landskapet som riket har rätt att lagstifta och eftersom gränsdragningen i fråga om lagstiftningsbehörigheten kan bli svår, finner landskapsstyrelsen att det är mest ändamålsenligt att rikets produktsäkerhetslagstiftning bringas i kraft i landskapet.

Lagstiftningsbehörigheten

Den produktsäkerhetslagstiftning som föreslås bli gällande i landskapet uppställer en allmän skyldighet för näringsidkare, i samtliga distributionsled, att i sin näringsverksamhet iaktta sådan omsorgsfullhet att konsumenternas hälsa eller egendom inte förorsakas fara till följd av inköp av produkter som hålls till handa (näringsidkares s.k. omsorgsplikt). Trots att ifrågavarande lagstiftning skall gälla samma slag av konsumtionsvaror som konsumentskyddslagen (FFS 38/78) och för vilket rättsområde lagstiftningsbehörighet för landskapet inte ansetts föreligga, stadgar den i motsats till sistnämnda lag emellertid enbart indirekt om förhållandet

mellan näringsidkare och konsument. Objektet för produktsäkerhetslagstiftningen är inte ett försäljnings- eller köpbeteende utan näringsidkares skyldighet att tillse att en produkt inte medför hälso- eller andra säkerhetsrisker för konsumenterna. Därtill fastställs motsatsvis minimikraven i fråga om den säkerhet en produkt skall uppfylla för att denna skall få tillverkas och distribueras. Till den del syftet med lagen är att reglera näringsverksamhet för att skydda konsumenterna från att utsättas för hälsorisker berör den förutom närigsutövning även rättsområdet hälsovård.

Målsättningen med lagstiftningen om produktsäkerhet är att den skall fylla en preventiv funktion. Genom att ge myndigheterna allmänna befogenheter att övervaka näringsidkarnas verksamhet och att vid behov utfärda förbud mot tillverkning och överlåtelse av skadebringande konsumtionsvaror, kan konsumenternas hälsa och egendom i större utsträckning än tidigare skyddas mot produkter som inte uppfyller de krav som sedvanligt innehav och normal användning förutsätter. Avsikten är att sådana produkter skall kunna gallras bort innan de når handeln. Det kommer härvid inte i något avseende att ankomma på konsumenterna själva att se till att lagens preventiva syften nås.

I landskapslagen om rätt att idka näring i landskapet Åland (11/57) ingår i 23a § en bestämmelse om näringsidkares skyldighet att tillse att de varor som hålls till salu i näringsverksamheten är försedda med tydliga bruksanvisningar, om detta utgående från en objektiv måttstock kan anses behövligt. Bestämmelsen gäller alla de produkter beträffande vilka landskapet har lagstiftningsbehörighet, förutsatt att det inte finns speciallagstiftning. Bestämmelserna i produktsäkerhetslagstiftningen om näringsidkares skyldighet att förfara omsorgsfullt motsvarar till sitt innehåll bestämmelsen i näringslagen till den del denna gäller produkter för enskild konsumtion. Tillämpningsområdet för den föreslagna lagen ifråga om näringsidkares omsorgsplikt är dock något vidare än tillämpningsområdet för 23a § näringslagen. Sistnämnda bestämmelse ålägger nämligen näringsidkare enbart skyldighet att tillse att de produkter som hålls till salu förses med bruksanvisningar medan produktsäkerhetslagstiftningen uppställer omsorgskrav utöver detta. Även stadgandet i 23a § landskapslagen om rätt att idka näring i landskapet Åland gäller emellertid produktsäkerhet och behörigheten att lagstifta därom ansågs tillkomma landskapet enligt 13 § 1 mom. 9 punkten självstyrelselagen.

I fråga om den gällande speciallagstiftningen på området har lagstiftningsbehörighet ansetts föreligga enligt bestämmelserna i 13 § 1 mom. 9 och 16 punkterna självstyrelselagen till den del produkten inte uttryckligen nämns i någon annan

punkt.

Eftersom syftet med en allmän lagstiftning om produktsäkerhet liksom med den på området gällande speciallagstiftningen är att reglera näringsutövning och hälsovård enligt 13 § 1 mom. 9 och 16 punkterna självstyrelselagen, bör den föreslagna landskapslagen, som ett komplement till redan lagfästa rättsförhållanden, anses gälla sådana angelägenheter vilka huvudsakligen rör rättsområden inom vilka lagstiftningsbehörigheten tillkommer landskapet.

Detaljmotivering

2 §. En allmän lagstiftning om produktsäkerhet nödvändiggör inte i sig att den tillsyn som för närvarande utövas med stöd av särskilda bestämmelser ersätts utan avsikten är närmast att fylla ett tomrum i lagstiftningen. Härvid föreslås i 2 § 1 mom. att reglerna om produktsäkerhet inte skall bli tillämpliga om annat särskilt stadgas i den gällande landskapslagstiftningen. Detta innebär att specialbestämmelserna skall tillämpas även då motsvarande regler i den föreslagna lagstiftningen om produktsäkerhet ger ett bättre skydd mot farliga konsumtionsvaror än vad den särskilda lagstiftningen ger.

En samtidig tillämpning av särskilda bestämmelser och landskapslagen om produktsäkerhet kan dock aktualiseras i sådana fall där den särskilda lagstiftningen enbart förebygger de risker en konsumtionsvara kan innebära för hälsan eller alternativt för konsumentens egendom. På basen av den föreslagna lagen skulle näringsidkare härvid åläggas skyldighet att ytterligare eliminera de risker som inte förebyggs genom särskild lagstiftning.

3 §. De förvaltningsuppgifter som enligt riksbestämmelserna ankommer på de lokala myndigheterna i kommunerna skall i landskapet handhas av motsvarande kommunala organ. De förvaltningsmyndigheter som härvid kommer i fråga är hälsonämnderna.

5 §. Enligt 22 och 23 §§ produktsäkerhetslagen skall en särskild delegation inrättas med uppgift att behandla frågor som gäller produktsäkerhet. Med hänsyn till delegationens uppgifter och de uppgifter som enligt den föreslagna lagen skulle ankomma på landskapsstyrelsen finner landskapsstyrelsen att det inte är ändamålsenligt med motsvarande organ i landskapet. Landskapsstyrelsen föreslår därför att nämnda bestämmelser inte skulle bli tillämpliga i landskapet.

Med hänvisning till det anförda föreläggs Landstinget till antagande

Landskapslag

om tillämpning i landskapet Åland av vissa riksförfattningar rörande produktsäkerhet

---

I enlighet med landstingets beslut stadgas:

1 §

I syfte att förebygga risker som konsumtionsvaror kan innebära för hälsa och egendom skall i näringsverksamhet med nedannämnda undantag följande riksförfattningar tillämpas i landskapet Åland:

1) produktsäkerhetslagen den 12 december 1986 (FFS 914/86),

2) förordningen den 30 januari 1987 om uppgifter om konsumtionsvaror (FFS 97/87),

3) förordningen den 30 januari 1987 om provtagning i vissa fall (FFS 98/87).

Ändringar av de i 1 mom. nämnda författningarna skall gälla i landskapet från tidpunkten för deras ikraftträdande i riket.

Landskapsstyrelsen kan inom landskapets behörighetsområde besluta att bestämmelser som med stöd av ovan angivna författningar utfärdats av riksmyndighet skall tillämpas i landskapet Åland antingen i oförändrad lydelse eller med ändringar.

2 §

Denna lag tillämpas inte då det i annan landskapslag särskilt är stadgat om förebyggande av risker i 1 § 1 mom. nämnt avseende.

Denna lag tillämpas inte i fråga om sådan näringsutövning som enligt 11 § 2 mom. självstyrelselagen regleras genom rikslagstiftning.

3 §

De förvaltningsuppgifter som enligt de i 1 § 1 mom. angivna författningarna ankommer på statens myndigheter skall i landskapet handhas av landskapsstyrelsen, om dessa uppgifter enligt 19 § självstyrelselagen ankommer på landskapet.

4 §

Ingår det i 1 § 1 mom. nämnda författningar eller i 1 § 3 mom. avsedda bestämmelser föreskrift om skyldighet att förse försäljningshölje med anvisningar

eller anteckningar skall dessa vara avfattade åtminstone på svenska språket.

Om vägande skäl anses föreligga kan landskapsstyrelsen tillåta försäljning av vara som inte uppfyller i 1 mom. nämnt krav.

5 §

Bestämmelserna i 22 och 23 §§ produktsäkerhetslagen om produktsäkerhetsdelegationen skall inte äga tillämpning i landskapet Åland.

6 §

Hänvisningen i 21 § produktsäkerhetslagen till lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården (FFS 677/82) skall i landskapet avse landskapslagen om planering och landskapsstöd inom social-och hälsovården (63/83), om inte annat är särskilt föreskrivet.

7 §

Den som bryter mot bestämmelserna i 4 § straffas med böter.

8 §

Närmare bestämmelser om verkställigheten och tillämpningen av denna lag utfärdas vid behov genom landskapsförordning.

Denna lag träder i kraft den

Mariehamn den 5 mars 1987

V i c e l a n t r å d — Gunnevi Nordman

Lagberedningssekreterare — Janina Groop

Nr 914

Produktsäkerhetslag

Given i Helsingfors den 12 december 1986

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

Allmänna stadganden

1 §

Denna lag gäller varor som en näringsidkare tillverkar, saluhåller eller säljer eller på annat sätt överlåter i samband med sin näringsverksamhet eller importerar och som är avsedda att användas eller i väsentlig omfattning används för enskild konsumtion *(konsumtionsvara)*.

2 §

Denna lag tillämpas inte på konsumtionsvaror som skall exporteras eller transporteras genom landet. Lagen tillämpas inte heller på konsumtionsvaror i den mån det i annan lag eller med stöd av annan lag särskilt stadgas eller bestäms om förebyggande av risker för hälsa eller egendom vilka sådana varor medför.

3 §

En näringsidkare, som tillverkar, saluhåller, säljer eller på annat sätt i samband med sin näringsverksamhet överlåter konsumtionsvaror eller som importerar dylika varor, skall iaktta sådan av omständigheterna påkallad omsorg att en konsumtionsvara inte medför risk för konsumentens hälsa eller egendom.

4 §

En konsumtionsvara är farlig för hälsan, om den kan orsaka skada, förgiftning, sjukdom eller annan risk för hälsan på grund av fel eller brist i sin konstruktion eller sammansättning eller på grund av att osanna, vilseledande eller bristfälliga uppgifter lämnats om varan.

En konsumtionsvara är farlig för egendom, om den på grund av omständigheter som nämns i 1 mom. kan vålla skada på ett annat föremål eller annan egendom.

Tillsynsmyndigheter

5 §

Näringsstyrelsen övervakar iakttagandet av denna lag och med stöd av den utfärdade stadganden, bestämmelser och beslut samt planerar och leder övervakningen.

Medicinalstyrelsen skall vara sakkunnigmyndighet vid prövning av om en konsumtionsvara skall anses farlig för hälsan.

6 §

I fråga om import av konsumtionsvaror skall tullverket övervaka iakttagandet av denna lag och med stöd av den utfärdade stadganden, bestämmelser och beslut samt planera övervakningen.

7 §

Länsstyrelsen skall inom länet övervaka iakttagandet av denna lag och med stöd av den utfärdade stadganden, bestämmelser och beslut samt styra övervakningen.

Det ankommer på kommunen att inom sitt område övervaka iakttagandet av denna lag och med stöd av den utfärdade stadganden, bestäm-

Regeringens proposition 40/86
Ekonomiutsk. bet. 6/86
Stora utsk. bet. 94/86

melser och beslut. I kommunen sköts dessa uppgifter av hälsovårdsnämnden, om det inte i en instruktion har bestämts att någon tjänsteinnehavare skall handha uppgiften.

När det gäller de risker för egendom som avses i denna lag skall den i 2 mom. nämnda kommunala tillsynsmyndigheten dock anmäla de konsumtionsvaror, som är farliga för egendom och som myndigheten observerar i samband med annan myndighetsutövning, till näringsstyrelsen eller länsstyrelsen endast i sådana fall där det inte finns stadganden, bestämmelser eller förbud som utfärdats med stöd av denna lag.

Tillsyn

8 §

En näringsidkare skall inom den tid som tillsynsmyndigheten bestämmer lämna myndigheten de uppgifter som behövs för tillsynen över iakttagandet av denna lag samt, till den del tillsynen förutsätter det, på uppmaning för myndigheterna framlägga sin bokföring och korrespondens samt uppvisa sitt lager för granskning. Han skall också ge den hjälp som myndigheterna härvid behöver.

9 §

En tillsynsmyndighet har rätt att få tillträde till område eller till lokal eller annat sådant utrymme, om detta är nödvändigt med tanke på den övervakning som avses i denna lag, samt att där utföra inspektioner och vidta andra åtgärder som övervakningen kräver.

10 §

En tillsynsmyndighet har rätt att ta behövliga prov på konsumtionsvaror.

Prov som avses i 1 mom. skall, om näringsidkaren kräver det, ersättas enligt gängse pris, såvida det inte vid undersökningen framgår att varan inte uppfyller kraven i denna lag eller med stöd av den utfärdade stadganden eller bestämmelser.

Uppbärs avgift för en undersökning som avses i 2 mom. i enlighet med vad som stadgas särskilt, skall ingen ersättning betalas för provet.

11 §

Polisen är skyldig att ge tillsynsmyndigheterna handräckning för fullgörande av de uppgifter som stadgas i 8 och 9 §§ samt i 10 § 1 mom.

12 §

Är en konsumtionsvara farlig för hälsa eller egendom, kan

1) näringsstyrelsen förbjuda tillverkning, saluhållande och försäljning av varan samt annan överlåtelse av sådan vara i samband med näringsverksamhet, och

2) tullmyndigheten förbjuda import av varan.

Överensstämmer en konsumtionsvara eller de uppgifter som lämnats om varan inte med de stadganden och bestämmelser som utfärdats med stöd av denna lag, kan även länsstyrelsen eller hälsovårdsnämnden meddela förbud enligt 1 mom. 1 punkten. Tullmyndigheten kan i sådana fall förbjuda import av konsumtionsvaran.

Bryter näringsidkaren mot förbud beträffande en viss vara vilket meddelats med stöd av 1 mom., kan även länsstyrelsen eller hälsovårdsnämnden meddela näringsidkaren sådant förbud som avses i 1 mom.

13 §

Kan förbud som avses i 12 § inte anses tillräckliga, kan näringsstyrelsen eller tullmyndigheten förordna att en vara som näringsidkaren har i sin besittning skall förstöras eller, om detta inte anses ändamålsenligt, förordna om andra åtgärder beträffande varan.

14 §

Den tillsynsmyndighet som meddelat förbud som avses i 12 § kan ålägga näringsidkaren att på lämpligt sätt informera om förbudet, om risk som ansluter sig till varan eller användningen av varan och om konsumentens rättigheter.

15 §

Beslut, som en tillsynsmyndighet fattat med stöd av 12 eller 13 § och som gäller en bestämd näringsidkare, samt informationsskyldighet som tillsynsmyndigheten föreskrivit med stöd av 14 § skall förstärkas med vite, om detta ej av särskilda skäl är obehövligt.

Tillsynsmyndigheten kan förelägga vite till förstärkande av den skyldighet att lämna uppgifter och framlägga handlingar som anges i 8 §.

Länsstyrelsen dömer ut vite som nämns i 1 och 2 mom.

Tystnadsplikt

16 §

Den som vid fullgörande av uppgifter som avses i denna lag har fått kännedom om en näringsidkares affärs- eller yrkeshemligheter får inte röja dem eller använda dem utan laga rätt, om inte den vars intresse tystnadsplikten gäller har samtyckt till detta.

Vad som stadgas i 1 mom. utgör inte hinder för att uppgifter lämnas till annan tillsynsmyndighet för fullgörande av en övervakningsuppgift eller till medicinalstyrelsen i dess egenskap av sakkunnigmyndighet, ej heller för att uppgifter lämnas till en åklagar- eller polismyndighet för utredning av brott eller väckande av åtal.

Om det finns skäl att misstänka att en konsumtionsvara som tillsynsmyndigheten konstaterat vara farlig för hälsa eller egendom utbjuds till salu såsom konsumtionsvara i ett annat land, får uppgifter i saken lämnas till en tillsynsmyndighet i det andra landet, med de begränsningar som stadgas i 1 mom.

Straffstadganden

17 §

Den som tillverkar, saluhåller, säljer eller på annat sätt i samband med sin näringsverksamhet överlåter konsumtionsvaror som avses i 4 § eller som importerar sådana och sålunda uppsåtligen orsakar fara för konsumentens hälsa eller egendom, skall för *produktsäkerhetsbrott* dömas till böter eller fängelse i högst sex månader, om det inte stadgas strängare straff för gärningen i annan lag.

För produktsäkerhetsbrott skall även den dömas som uppsåtligen underlåter att iaktta förbud eller förordnande som avses i 12 eller 13 §.

Den som av grov vårdslöshet eller oaktsamhet gör sig skyldig till en gärning som avses i 1 eller 2 mom., skall för *produktsäkerhetsförseelse* dömas till böter, om inte strängare straff för gärningen stadgas i annan lag.

Den som bryter mot ett beslut som givits med stöd av 12 eller 13 § och som förstärkts med vite, kan dock inte dömas till straff för samma handling.

18 §

Den som uppsåtligen bryter mot ett förbud enligt 16 § skall för *brott mot tystnadsplikt som gäller produktsäkerhet* dömas till böter eller fängelse i högst sex månader.

Allmänna åklagaren får inte väcka åtal för brott som avses i 1 mom., om inte målsäganden anmäler brottet till åtal.

Ändringssökande

19 §

Ändring får inte särskilt sökas genom besvär över ett beslut som med stöd av 15 § har fattats om föreläggande av vite.

Ändring i ett beslut som med stöd av denna lag har fattats av hälsovårdsnämnden eller en tjänsteinnehavare som är underställd nämnden får sökas genom besvär hos länsrätten och med iakttagande av vad som stadgas i lagen om ändringssökande i förvaltningsärenden (154/50).

20 §

Ett beslut som en tillsynsmyndighet givit med stöd av 12 eller 13 § och informationsskyldighet som tillsynsmyndigheten föreskrivit med stöd av 14 § skall iakttas trots att ändring sökts, om inte besvärsinstansen beslutar annat.

Särskilda stadganden

21 §

På verksamhet som en kommun ordnat med stöd av denna lag tillämpas lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården (677/82).

22 §

I anslutning till handels- och industriministeriet finns en produktsäkerhetsdelegation.

Delegationen skall följa tillämpningen av och tillsynen över produktsäkerhetslagstiftningen, avge utlåtanden, framlägga förslag och initiativ till utvecklande av lagstiftningen och tillsynen över den samt behandla andra frågor i anslutning till verkställigheten av denna lag och förbättrandet av konsumtionsvarornas säkerhet. Delegationen skall även planera åtgärder för upprättande av behövligt samarbete med instanser som behandlar livsmedelsövervakning, arbetarskydd, standardisering och andra frågor i anslutning till konsumtionsvarornas säkerhet.

23 §

Delegationen består av en ordförande och en vice ordförande samt tio andra medlemmar, vilka alla förordnas av statsrådet för tre år i sänder. Statsrådet förordnar en personlig suppleant för vice ordföranden och för varje medlem.

Delegationens ordförande samt vice ordföranden och fyra medlemmar jämte deras suppleanter skall vara personer som inte kan anses representera näringsidkarnas eller konsumenternas intressen. Av dem skall minst två medlemmar och suppleanterna för dem vara förtrogna med undersöknings- och kontrolluppdrag i anslutning till konsumtionsvarornas säkerhet, och en medlem och hans suppleant skall företräda medicinalstyrelsen. Tre medlemmar och deras suppleanter skall förordnas bland personer som är förtrogna med löntagarnas och konsumenternas förhållanden samt tre medlemmar och deras suppleanter bland personer som är förtrogna med näringsidkarnas förhållanden.

Avgår en medlem eller suppleant under sin mandattid, förordnas en annan person i hans ställe för den återstående tiden.

24 §

Närmare stadganden om verkställigheten av denna lag utfärdas vid behov genom förordning.

Genom förordning kan stadgas om lämnande av sådana uppgifter om konsumtionsvaror som konsumenten behöver samt om minimikrav på konsumtionsvaror.

Genom förordning kan stadgas om rätt för handels- och industriministeriet att utfärda närmare bestämmelser eller anvisningar om tillämpningen av den förordning som avses i 1 mom., om rätt för handels- och industriministeriet eller näringsstyrelsen att utfärda närmare bestämmelser eller anvisningar om tillämpningen av den förordning som avses i 2 mom. samt om rätt för handels- och industriministeriet att av särskilda skäl bevilja allmänna undantag från stadgandena i sistnämnda förordning.

I de förordningar som avses i 2 och 3 mom. eller i sådant beslut av handels- och industriministeriet som avses i 3 mom. kan stadgas eller bestämmas att näringsstyrelsen får utfärda närmare bestämmelser eller anvisningar om verkställigheten av ministeriets beslut, och av särskilda skäl i enskilda fall på ansökan bevilja undantag från stadganden eller bestämmelser i en förordning eller ett beslut.

En tillsynsmyndighet kan genom förordning åläggas skyldighet att anmäla meddelat förbud till en myndighet i annat land eller till en internationell organisation.

Ikraftträdande

25 §

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1987.

De stadganden och bestämmelser om allmänna bruks- och konsumtionsförnödenheter som utfärdats med stöd av livsmedelslagen (526/41) förblir i kraft till dess annorlunda stadgas eller föreskrivs om dem.

Åtgärder som verkställigheten av denna lag förutsätter kan vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 12 december 1986

Republikens President

MAUNO KOIVISTO

Minister *Jermu Laine*

Nr 97

Förordning

om uppgifter om konsumtionsvaror

Given i Helsingfors den 30 januari 1987

På föredragning av ministern för handläggning av ärenden som hör till handels- och industriministeriets verksamhetsområde stadgas med stöd av 24 § 2 mom. produktsäkerhetslagen av den 12 december 1986 (914/86):

Tillämpningsområde

1 §

Denna förordning gäller sådana uppgifter som konsumenten behöver och som skall lämnas om konsumtionsvaror som avses i produktsäkerhetslagen (914/86).

Denna förordning tillämpas inte på begagnade konsumtionsvaror, om inte annat stadgas nedan.

Definitioner

2 §

I denna förordning avses med

1) *benämning enligt handelssed* ett om en konsumtionsvara i allmänt bruk vedertaget uttryck, vid behov kompletterat med omnämnande av varans användningsändamål, tillverkningsmaterial eller någon annan motsvarande egenskap, eller någon annan benämning som specificerar varan,

2) *tillverkare* den som har tillverkat konsumtionsvaran eller genom sammansättning eller annan behandling gett konsumtionsvaran dess slutliga form,

3) *den för vilken konsumtionsvaran tillverkats* den som genom att bestämma om sammansättningen eller på annat väsentligt sätt inverkat på konsumtionsvarans tillverkning,

4) *importören* i tullagen (573/78) åsyftad varuhavare, och

5) *försäljningshölje* ett hölje, i vilket varan är avsedd att överlåtas till konsumenten.

Uppgifter om konsumtionsvaror

3 §

På försäljningshöljet skall lämnas åtminstone följande uppgifter, om de inte tydligt framgår utan att försäljningshöljet öppnas:

1) benämningen enligt handelssed;

2) namnet på tillverkaren eller den för vilken konsumtionsvaran tillverkats; i anslutning till namnet på den för vilken konsumtionsvaran tillverkats skall finnas orden "tillverkat för"; samt

3) innehållets mängd.

Om ytan på konsumtionsvarans försäljningshölje är otillräcklig eller om försäljningshöljet av annan orsak är olämplig för de i denna förordning stadgade anteckningarna, får anteckningarna göras på en särskild etikett eller annan motsvarande deklaration, som skall fästas på försäljningshöljet. Benämningen enligt handelssed skall dock alltid antecknas på försäljningshöljet.

Om angivande av ursprungsland gäller vad som därom stadgas särskilt.

Lämnande av uppgifter i vissa fall

4 §

Utöver vad som stadgas i 3 § skall, om det behövs med tanke på konsumentens hälsa eller ekonomiska trygghet, lämnas

1) uppgifter om konsumtionsvarans sammansättning;

2) tvätt-, rengörings- och skötselråd;

3) bruks- och förvaringsanvisning; samt

4) uppgift om en eventuell fara som uppstår vid användning eller förstöring av varan.

5 §

Om det behövs med tanke på konsumentens hälsa eller ekonomiska trygghet, skall uppgift om fara som uppstår vid användning eller förstöring av varan lämnas också i fråga om begagnade konsumtionsvaror.

6 §

Om en konsumtionsvara säljs utan försäljningshölje, skall de i 3—5 §§ nämnda uppgifterna, om det behövs med tanke på konsumentens hälsa eller ekonomiska trygghet, antecknas på själva varan eller på en etikett som fästs på varan eller på någon annan motsvarande deklaration.

Språkstadganden

7 §

Uppgifter enligt denna förordning skall lämnas på finska och svenska, om inte uppgifterna lämnats genom anvisnings- eller varningsanteckningar som är allmänt kända.

De i 3—6 §§ stadgade uppgifterna får lämnas på endast ett språk, om varan säljs enbart i enspråkiga kommuner.

Särskilda stadganden

8 §

Handels- och industriministeriet kan av särskilda skäl meddela allmänna undantag från stadgandena i denna förordning.

Näringsstyrelsen kan av särskilda skäl i enskilda fall på ansökan medgiva undantag från stadgandena i denna förordning.

9 §

Näringsstyrelsen utfärdar vid behov närmare bestämmelser eller anvisningar om verkställigheten och tillämpningen av denna förordning.

Ikraftträdande

10 §

Denna förordning träder i kraft den 1 maj 1987.

Denna förordning och med stöd av den utfärdade bestämmelser får iakttas redan innan förordningen träder i kraft.

11 §

Tillverkare, den för vilken konsumtionsvaran tillverkats och importören får överlåta en konsumtionsvara till handeln till utgången av oktober månad år 1988, även om anteckningarna på dess försäljningshölje inte uppfyller stadgandena i denna förordning, om de överensstämmer med de stadganden som gäller vid förordningens ikraftträdande.

Andra än i 1 mom. nämnda näringsidkare får sälja en konsumtionsvara som levererats till dem före utgången av oktober månad år 1988, även om anteckningarna på varans försäljningshölje inte uppfyller stadgandena i denna förordning, om de överensstämmer med de stadganden som gäller vid förordningens ikraftträdande.

Åtgärder som verkställigheten av denna förordning förutsätter kan vidtas innan förordningen träder i kraft.

Helsingfors den 30 januari 1987

Republikens President

MAUNO KOIVISTO

Minister *Jermu Laine*

Nr 98

Förordning
om provtagning i vissa fall

Given i Helsingfors den 30 januari 1987

På föredragning av ministern för handläggning av ärenden som hör till handels- och industriministeriets verksamhetsområde stadgas med stöd av 24 § 1 mom. produktsäkerhetslagen av den 12 december 1986 (914/86):

1 §

Vid tagande av sådana prov på konsumtionsvaror som avses i 10 § produktsäkerhetslagen (914/86) skall i tillämpliga delar iakttas vad som stadgas i provtagningsförordningen (385/83).

2 §

Denna förordning träder i kraft den 1 maj 1987.

Helsingfors den 30 januari 1987

Republikens President

MAUNO KOIVISTO

Minister *Jermu Laine*